

Wat is kindermishandeling?

Kindermishandeling is elke fysiek, psychisch of seksueel bedreigende of gewelddadige omgang met een kind jonger dan achttien jaar (minderjarige). De mishandeling kan door de ouders gepleegd worden, maar ook door anderen. Bijvoorbeeld leerkrachten of sportleiders.

Er zijn veel verschillende vormen van kindermishandeling:

- Verwaarlozing. Als kinderen altijd alles alleen moeten doen. Of als de ouders nooit aandacht voor hen hebben. Of als ze lichamelijk verwaarloosd worden.
- Geweld. Als kinderen geslagen of geschopt worden door hun ouders. Of als ouders vaak tegen hun kind schreeuwen of altijd zeggen dat het dom is.
- Huiselijk geweld. Als kinderen getuige zijn van huiselijk geweld is dat ook een vorm van kindermishandeling.
- Seksueel misbruik. Als een volwassene een kind dwingt om seksueel contact te hebben. Dit contact kan verschillende vormen hebben.

Alle vormen van kindermishandeling zijn verboden. Kinderen hebben het recht om veilig te zijn, om beschermd te worden tegen kindermishandeling. De gevolgen van mishandeling kunnen groot zijn. Kinderen kunnen er hun hele leven last van houden. Daarom is het belangrijk dat zij hulp vragen en er over praten als ze er mee te maken hebben.

Hoe herkent u kindermishandeling?

Signalen die kunnen wijzen op kindermishandeling zijn: stil en teruggetrokken gedrag, of juist heel druk gedrag. Schrikken van aanrakingen, of vaak verwondingen hebben. Ook een onverzorgd uiterlijk kan een signaal zijn: vieze, kapotte kleren en ongewassen haren en lichaam. Ook als het huisdier niet goed behandeld of verwaarloosd wordt, kan dat een teken zijn dat het niet goed gaat in het gezin. Of ouders die schreeuwen tegen hun kind, of vaak negatieve dingen zeggen over hun kind.

Op de www.signalenkaart.nl staan per leeftijdsgroep de signalen waar u op kunt letten.

Per 1 januari 2019 is de Meldcode aangepast. De verbeterde Meldcode stelt professionals in staat om slachtoffers beter en eerder in beeld te krijgen, sneller te kunnen helpen en de veiligheid beter te kunnen monitoren over langere tijd. De verbeterde Meldcode biedt ook de mogelijkheid om informatie uit verschillende meldingen te combineren en gezamenlijk te kijken welke hulp het meest effectief is.

De vijf stappen van de Meldcode

De meldcode beschrijft in vijf stappen wat de professional kan doen bij (vermoedens van) huiselijk geweld of kindermishandeling.

Stap 1: In kaart brengen van de signalen

Stap 2: Overleg met een collega en eventueel Veilig Thuis

Stap 3: Gesprek met de betrokkenen

Stap 4: Weeg het geweld m.b.v. het afwegingskader van de beroepsgroep

- Heb ik op basis van stap 1 t/m 3 een vermoeden van huiselijk en/of kindermishandeling
- Heb ik een vermoeden van acute of structurele onveiligheid?

Stap 5: Neem 2 beslissingen

- Is melden noodzakelijk?
- Is hulp verlenen of organiseren (ook) mogelijk?

Meldnormen: wanneer moet u melden?

Beroepskrachten moeten een melding doen bij Veilig Thuis in de volgende situaties

- Meldnorm 1: in alle gevallen van acute onveiligheid en/of structurele onveiligheid
- Meldnorm 2: in alle andere gevallen waarin de professional meent dat hij, gelet op zijn/haar competenties, verantwoordelijkheden en professionele grenzen in onvoldoende mate effectieve hulp kan bieden op organiseren
- Meldnorm 3: wanneer een professional die hulp biedt of organiseert constateert dat de onveiligheid niet stopt of zich herhaalt.

Wie moet melden?

De wet Meldcode geeft aan dat organisaties en professionals in zes sectoren een Meldcode moeten hebben:

- Gezondheidszorg/GGZ
- Onderwijs
- Kinderopvang
- Maatschappelijke ondersteuning
- Jeugdzorg
- Rechtsorde

Elke beroepsgroep heeft een beroepsspecifiek afwegingskader ontwikkeld, die de professional ondersteunt om in een concrete situatie te bepalen of er sprake is van huiselijk geweld of kindermishandeling en of melden bij Veilig Thuis is aangewezen of dat hij/zij zelf hulp kan bieden op organiseren.